

Arrest

nr. 216 506 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X en X, die eveneens verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2018 tot weigering van het verzoek tot verlenging van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van het verzoek tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Mijnheer,

Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Een verlenging om redenen van schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingen Zaken vanaf Pasen tot einde schooljaar kan beslissen - om een eerste verwijderingsmaatregel genomen tijdens deze periode - op te schorten.

De familie moet gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op werd afgegeven op 27.02.2018, betekend op 01.03.2018 aan Mijnheer en Mevrouw S. (...) en A. (...); op 18.08.2017, betekend op 22.08.2017 aan S.P. (...); op 09.11.2016, betekend op 11.11.2016 aan S.T. (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *iuncto* de zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

"6.

De bestreden beslissing bevat geen individuele motivering, en verwijst enkel op summiere wijze naar het bestaan van de Omzendbrief dd. 29 april 2003.

De betreffende Omzendbrief heeft enkel een interpretatieve of indicatieve waarde, doch is geenzins verordenend van aard.

Verwerende partij is m.a.w. geenzins gebonden door deze Omzenbrief, zodat zij de bestreden beslissing ook niet kan gedragen worden door een verwijzing naar deze Omzendbrief.

Bij gebreke aan individueel karakter van de motivering, kan de motivering niet als draagkrachtig worden beschouwd.

De bestreden beslissing gaat immers op geen enkele wijze in op de concrete situatie van de minderjarige kinderen en hun belang om hun schooljaar af te werken, d.i. het (uitsluitende) motief van verzoekers voor de gevraagde verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

7.

De bepaling waarnaar de Staatssecretaris verwijst, impliceert overigens geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Staatssecretaris, zodat verwerende partij (ook om die reden) niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar art. 2 van de Omzendbrief.

De betreffende bepaling stelt terzake enkel:

Voor gezinnen met schoolgaande kinderen van minder dan 18 jaar, kan de Dienst Vreemdelingenzaken beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar , opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar

Artikel 2 bevat enkel een mogelijkheid (= "kan") om een bepaalde verwijderingsmaatregel op te schorten in welbepaalde omstandigheden (= eerste verwijderingsmaatregel genomen vanaf begin paasvakantie).

Hieruit kan niet ipso facto en a contrario worden afgeleid dat door verwerende partij niet zou kunnen/ mogen worden overgegaan tot opschorting van een bevel indien andere specifieke omstandigheden zich zouden voordoen.

De Omzendbrief heeft enkel de bedoeling een bepaalde richtlijn aan te geven welke kan gehanteerd worden door het bestuur, doch dit wil niet zeggen dat in bepaalde (andere) omstandigheden een bevel zou kunnen/ mogen worden opgeschort.

In de andere omstandigheden is verwerende partij m.a.w. nog steeds gehouden tot een individuele motivering, rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval.

In casu lopen drie kinderen school op Belgisch grondgebied, reeds gedurende drie jaar, T. (...) zelfs in haar laatste jaar middelbaar, i.e. voldoende reden om over te gaan tot opschorting van het bevel.

Verwerende partij heeft nagelaten een onderzoek te voeren en rekening te houden met de omstandigheden van de zaak. Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.3. De verzoekende partijen werpen op dat de bestreden beslissing geen individuele motivering bevat en louter verwijst naar de omzendbrief van 29 april 2003 betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaand(e) kind(eren) van minder dan 18 jaar - Optreden van politiediensten in scholen (hierna: omzendbrief van 29 april 2003). De verzoekende partijen voeren aan dat deze omzendbrief enkel een interpretatieve of indicatieve waarde heeft, maar geenszins verordenend van aard is. De verzoekende partijen werpen op dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze ingaat op de concrete situatie van de minderjarige kinderen en hun belang om het schooljaar af te werken, hetgeen net voor hen de reden vormde om de verlenging van de termijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vragen, dat bij gebreke aan een individueel karakter van de motivering, deze niet als draagkrachtig kan worden beschouwd. Zij vervolgen dat de bepaling waarnaar de staatssecretaris verwijst geen gebonden bevoegdheid impliceert, zodat de verwerende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar de omzendbrief, dat deze enkel een mogelijkheid bevat om een bepaalde verwijderingsmaatregel op te schorten in welbepaalde omstandigheden, dat hieruit niet *a contrario* kan worden afgeleid dat niet zou kunnen of mogen overgegaan worden tot opschorting van een bevel indien andere specifieke omstandigheden zich zouden voordoen, dat de omzendbrief enkel de bedoeling heeft om een bepaalde richtlijn te geven welke kan gehanteerd worden door het bestuur, dat in andere omstandigheden de verwerende partij nog gehouden is tot een individuele motivering rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval. De verzoekende partijen wijzen erop dat de drie kinderen school lopen op het Belgische grondgebied gedurende drie jaar en dat T. in haar laatste jaar middelbaar zit. Zij betogen dat de verwerende partij nagelaten heeft een onderzoek te voeren en rekening te houden met de omstandigheden van de zaak.

2.4. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Aangaande uw vraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten deel ik u mee dat hieraan geen gevolg kan worden gegeven.

Een verlenging om redenen van schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingen Zaken vanaf Pasen tot einde schooljaar kan beslissen - om een eerste verwijderingmaatregel genomen tijdens deze periode - op te schorten.

De familie moet gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op werd afgegeven op 27.02.2018, betekend op 01.03.2018 aan Mijnheer en Mevrouw S. (...) en A. (...); op 18.08.2017, betekend op 22.08.2017 aan S.P. (...); op 09.11.2016, betekend op 11.11.2016 aan S.T. (...).”

2.5. Omzendbrieven zijn aan administratieve overheden gericht en bevatten richtsnoeren nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en hebben geen enkel bindend karakter, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Omzendbrieven kunnen dan ook geen nieuwe en dwingende

rechtsregels creëren, nu deze in beginsel geen verordenend karakter hebben (cf. RvS 8 januari 2009, nr. 189.323).

2.6. De verzoekende partijen worden bijgetreden waar zij opwerpen dat de motivering niet als draagkrachtig kan worden beschouwd omdat er louter wordt verwezen naar een omzendbrief, dewelke geen verordenend karakter heeft en er niet *in concreto* wordt ingegaan op het door hen ingeroepen element.

2.7. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.8. Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 maart 2018 tot weigering van het verzoek tot verlenging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER